

Sagen hvilede derpaa, indtil den i Samlingen 1893—94 paa ny ad privat Vej blev genoptaget, og et hertil sigtende Forslag indbragt i Folketinget. Dette Forslag var i det væsentlige overensstemmende med Udvalgsflertallets Indstilling fra Samlingen 1888—89. Man fandt nu, at Bankens Indflydelse paa Kreditforeningernes Selvstændighed dog næppe vilde blive saa særdeles stor, da disses Selvstyre jo vilde vedblive uforandret, medens kun Midlerne ganske vist skaffedes tilveje ved Hypotekbanken som Mellemed mellem Foreningerne og Pengemarkedet. Man var derhos klar over, at Hypotekbanken i hvert Fald vilde være et værdifuldt og økonomisk set langt bedre Mellemed mellem Foreningerne og det *udenlandske* Pengemarked end de enkelte Kreditforeninger. Man henviste i saa Henseende særlig til Betydningen af det store samlede Udbud af Obligationer med ensartet Tekst i flere forskellige Sprog, hvortil saa kom den paatænkte Statsgaranti (indtil 15 Mill. Kr.), hvorved Interessen for disse Obligationer paa de store Verdensbørser vilde være sikret. Fra den daværende Regerings Side blev Forslaget modtaget med Velvillie og fik Støtte, dog med en vis Reservation overfor den Bestemmelse, at Staten skulde være Garant for et vist Beløb. Man fastholdt, at der er en stor Forskel for Statskassen og Finanserne i, om Staten har afgjort sin Garantiforpligtelse ved Henlæggelse af Obligationer i Banken, eller om Garantien først en skøn Dag bliver aktuel, og Staten maaske bliver overrasket ved at erfare dette. Ogsaa enkelte andre mindre Indvendinger vare fremme; men i det hele og store blev *der fra alle Sider udtalt et bestemt Ønske om Lovens Gennemførelse*. Det Udvalg, der behandlede Lovforslaget, var ogsaa enigt i, at Banken skulde oprettes, men fremsatte dog forskellige Ændringer, navnlig vedrørende Størrelsen af Administrationsafgiften til Banken, om Ordningen af Statsgarantien m. m., ligesom Udvalget fastholdt, at enhver af Kreditforeningerne skulde vælge 1 Medlem til Bankraadet, Folketing og Landsting hver 6 Medlemmer, hvorhos Nationalbankens Direktører og Formanden for dennes Bankraad skulde være berettigede til at indtræde som Medlemmer. Endvidere stilledes der Forslag om Adgang for danske Kommuner til at erholde Laan direkte af Hypotekbanken. De danske *Kreditforeninger* viste imidlertid en høj Grad af Kølighed overfor Forslaget, idet de i dette mente at se en Indskrænkning af deres Virksomhed, hvorfor de og-

saa til Udvalget indsendte en Resolution, der gik ud paa, at de ikke kunde indse, at Fordelene ved en saadan Bank vilde opveje de Byrder, der derved paalagdes Foreningernes Interessenter, og derfor ikke kunde ønske Forslaget vedtaget, om de end ikke vilde tage Afstand fra enhver Tale om Oprettelsen af en Hypotekbank. Dette bevirkede, at der fra forskellig Side opdukkede ny Modstand mod Lovforslaget eller i alt Fald mod forskellige af dets Bestemmelser. Lovforslaget blev derfor kun vedtaget i Folketinget med en Del Modstand, og Følgen var endvidere den, at i Landstinget, hvor man dog i Princippet syntes at være enig i, at Lovforslaget vilde kunne gøre Nytte, naaede dette ikke længere end til 1ste Behandling, hvorefter det blev henvist til et Udvalg, som ikke naaede at faa afgivet nogen Betænkning.

Siden den Tid har, med Undtagelse af et forskelligartet Forslag om Oprettelsen af en Central-Kreditforening, intet Forslag været fremme.

Tanken om Oprettelsen af en Hypotekbank har imidlertid stadig været fremme til Drøftelse rundt om i Befolkningen og i Fagblade for Grundejere eller med finansielt Indhold. Der er heller ikke Tvivl om, at Ønsket om og Betydningen af en saadan Hypotekbank er vokset betydeligt i Styrke og Vægt, navnlig efter at den danske Stat ved sine to Statslaan af 1894 og 1897 er kommet i direkte Berøring med det store og kapitalkraftige franske Pengemarked. Disse Statslaan bleve afsluttede paa særdeles gunstige Vilkaar (til 3 pCt. Rente og til en Kurs af henholdsvis 93½ pCt. og 97½ pCt.), og de have samtidig bevirket, at det franske Pengemarked i ikke ringe Grad har faaet Opmærksomheden henvendt paa vort Lands gode og velordnede økonomiske Forhold. Man maa derfor antage, at ikke blot Statskassen, der jo i Øjeblikket nyder en kvalificeret god Kredit, men ogsaa *vore Hypotekforhold*, der takket være vore Kreditforeningers dygtige og omhyggelige Ledelse, naar bortses fra Vanskelighederne for den ældre jydsk Købstads Kreditforening, aldrig have haft nogen som helst Uregelmæssigheder, frembyder et saa fortrinligt Grundlag, at det franske Pengemarked med Rette vilde acceptere danske Hypotek-Papirer, hvis ikke forskellige Ulemper vare knyttede til vore hjemlige Kreditforeningsobligationer og deres nuværende Form.

Disse Ulemper skyldes navnlig den Omstændighed, at vi nu have 14 Kreditforeninger med ca. 79 forskellige Serier eller Afdelinger, hvis Obligationer i Ret-